

Cartea Urantia

<< [Capitolul 146](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 148](#) >>

Capitolul 147

Interludiul vizitei la Ierusalim

147:0.1 (1647.1) IISUS și apostolii au sosit la Capernaum miercuri 17 martie și au petrecut două săptămâni în cartierul lor general din Betsaida înainte de a pleca la Ierusalim. În timpul acestor două săptămâni, apostolii i-au propovăduit poporului pe țărmul mării, în vreme ce Iisus petrecea mult timp singur, pe dealuri, ocupându-se de treburile Tatălui său. În cursul acestei perioade, Iisus, însoțit de Iacob și de Ioan Zebedeu, a făcut două călătorii secrete la Tiberiada unde i-au întâlnit pe credincioși și i-au instruit în evanghelia împărăției.

147:0.2 (1647.2) Mulți dintre membrii casei lui Irod credeau în Iisus și au asistat la aceste reuniuni. Influența acestor credincioși în sânul familiei oficiale a lui Irod contribuise la diminuarea dușmăniei acestui conducător față de Iisus. Acești credincioși din Tiberiada explicaseră cu claritate lui Irod că „regatul” proclamat de Iisus era de natură spirituală, și nu o aventură politică. Irod avea tendința de a-i

crede pe acești membrii ai propriei case; el nu s-a lăsat deci alarmat în mod nejustificat de larga difuzare a rapoartelor referitoare la învățăturile și la vindecările lui Iisus. El nu avea obiecții împotriva activităților lui Iisus ca vindecător și ca învățător religios. Cu toată atitudinea favorabilă a multora dintre sfetnicii lui Irod, și chiar și a lui Irod în persoană, un anumit număr din supușii săi erau atât de influențați de către liderii religioși din Ierusalim, încât rămâneau niște dușmani înverșunați și amenințători ai lui Iisus și ai apostolilor; mai târziu, acest grup a contribuit mult la stânjenirea activităților lor publice. Liderii religioși din Ierusalim, nu Irod, erau cei care aveau să constituie mai târziu cel mai mare pericol pentru Iisus. Și tocmai din acest motiv Iisus și discipolii lui și-au petrecut atât de mult timp în Galileea, și acolo au și încheiat cea mai mare parte a învățăturii lor publice, mai degrabă decât în Ierusalim și în Iudeea.

1. Servitorul centurionului

147:1.1 (1647.3) În ajunul zilei în care se pregăteau să plece în Ierusalim pentru sărbătoarea de Paști, Mangus, un centurion sau căpitan din garda romană staționată la Capernaum, a venit să îi găsească pe liderii sinagogii zicând: „Loiala mea ordonanță este bolnavă și gata să moară. Vreți voi să mergeți la Iisus din partea mea și să-l rugați să-l vindece pe servitorul meu?” Căpitanul roman acționa astfel deoarece credea despre conducătorii iudei că ar avea mai multă influență

asupra lui Iisus. Bătrânii s-au dus așadar să îl găsească pe Iisus, iar purtătorul lor de cuvânt i-a zis: „Maestre, îți cerem cu seriozitate să te duci la Capernaum și să îl salvezi pe servitorul preferat al centurionului roman. Acest căpitan este vrednic de toată atenția, căci el iubește națiunea noastră, și tot el este cel ce ne-a clădit sinagoga unde de atâtea ori ai luat cuvântul.”

147:1.2 (1647.4) După ce i-a auzit, Iisus le-a zis: „Am să vă însoțesc.” Pe când se ducea la casa centurionului și înainte de a intra în curtea sa, soldatul roman și-a trimis prietenii în întâmpinarea lui Iisus cu dispoziția de a-i spune: „Domnule, nu îți da osteneala să intri în casa mea, căci eu nu sunt vrednic ca tu să vii sub acoperișul meu. Nici nu mă socotesc demn de a veni eu însumi la tine, și de aceea ți i-am trimis pe bătrânii propriului tău popor. Știu însă că tu poți rosti cuvântul de acolo de unde te găsești și că servitorul meu va fi vindecat. Căci eu însumi sunt sub ordinele altuia, și am soldați sub ordinele mele, și îi zic unuia să meargă și el merge; altuia să vină, iar el vine; și servitorilor mei să facă una ori alta, iar ei o fac.”

147:1.3 (1648.1) Când Iisus a auzit cuvintele acestea, s-a întors către apostoli și către cei care îl însoțeau, și le-a zis: „Mă minunez de credința acestui gentil. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, nu găsesc nicăieri o așa mare credință, nici chiar în Israel.” Iisus s-a întors apoi cu spatele la casă și a zis: „Să mergem de aici.” Prietenii centurionului au intrat în casă și i-au repetat lui Mangus ceea ce spusese Iisus. Începând din clipa aceea, servitorul a început să își revină și și-a regăsit în cele din urmă sănătatea normală și capacitățile sale.

147:1.4 (1648.2) Noi nu am aflat niciodată cu exactitate ce se petrecuse cu acest prilej. Noi relatăm pur și simplu întâmplarea. Cât despre a ști dacă ființele invizibile au adus, ori nu, vindecarea servitorului centurionului, acest fapt nu a fost revelat însoțitorilor lui Iisus. Noi cunoaștem numai faptul că servitorul a fost complet restabilit.

2. Călătoria la Ierusalim

147:2.1 (1648.3) Devreme în dimineața de marți 30 martie, Iisus și grupul apostolic au plecat să asiste la Paști în Ierusalim luând-o pe traseul de pe valea Iordanului. Ei au ajuns în după-amiaza zilei de vineri 2 aprilie și și-au stabilit, ca de obicei, cartierul general în Bethania. Trecând prin Ierihon, ei au făcut o pauză în vreme ce Iuda depunea o parte din fondurile lor comune la banca unui prieten de familie. Aceasta era prima dată când Iuda purta un surplus de bani. Depozitul a rămas intact până în clipa în care grupul a trecut iarăși prin Ierihon, în cursul ultimei și memorabilei lui călătorii în Ierusalim, chiar înainte de judecata și de moartea lui Iisus.

147:2.2 (1648.4) Traseul până în Ierusalim s-a petrecut fără incidente, dar abia se instalase grupul în Bethania că, de departe și de aproape, au început să se strângă oameni care căutau tămăduire pentru corpul lor, consolare pentru mintea lor tulburată și salvare pentru sufletul lor. Numărul lor era atât de mare că Iisus nu prea apuca să se odihnească. Grupul său a mers atunci să așeze corturile în Ghetsemani, iar Maestrul a circulat între Bethania și Ghetsemani

pentru a evita mulțimile care îl împresurau mereu. Ei au petrecut aproape trei săptămâni la Ierusalim, dar Iisus le-a ordonat apostolilor lui să nu predice în public și să se mărginească la învățătura privată și la lucrarea personală.

147:2.3 (1648.5) Ei au celebrat pașnic Paștele în Bethania, și atunci a fost prima oară când Iisus și toți cei doisprezece s-au împărțășit din masa de Paște fără vărsare de sânge. Apostolii lui Ioan nu au mâncat Paștele cu Iisus și cu apostolii săi; ei au celebrat sărbătoarea cu Abner și cu mulți dintre primii credincioși în predicările lui Ioan. Acesta era al doilea Paște pe care Iisus îl ținea cu apostolii săi la Ierusalim.

147:2.4 (1648.6) Când Iisus și cei doisprezece au pornit iarăși către Capernaum, apostolii lui Ioan nu s-au întors cu ei. Ei au rămas la Ierusalim și în vecinătate sub îndrumările lui Abner, lucrând în liniște la întinderea regatului, în timp ce Iisus și apostolii lui se întorceau pentru a lucra în Galileea. Niciodată nu au mai fost cei douăzeci și patru reuniți cu toții până cu puțin timp înainte de momentul în care cei șaptezeci de evangheliști și-au primit misiunea și ordinul de plecare. Dar cele două grupuri se ajutau reciproc și rămâneau în cele mai bune relații în ciuda divergențelor lor de opinie.

3. Bazinul din Betsaida

147:3.1 (1649.1) În după-amiaza celui de-al doilea sabbat în Ierusalim, în timp ce Maestrul și apostolii aveau să participe la slujbele de la templu, Ioan îi zise lui Iisus: „Vino cu mine, așa vrea să îți arăt ceva.” Ioan l-a scos pe Iisus pe una dintre porțile Ierusalimului și l-a condus la un bazin cu apă numit Betsaida. Pe malurile lui, se ridicaseră cinci pridvoare, sub care un mare număr de bolnavi zăceau în căutare de vindecare. Această piscină era un izvor cald, ale cărui ape roșiatice clocoteau la intervale neregulate ca urmare a acumulărilor de gaz în cavernele stâncoase situate dedesubt. Perturbarea periodică a apelor calde era considerată de mulți ca fiind pricinuită de influențe supranaturale, iar credința populară afirma că prima persoană intrată în apă după o perturbare ar fi vindecată de infirmitățile ei, oricare ar fi fost acestea.

147:3.2 (1649.2) Sub efectul restricțiilor impuse de Iisus, apostolii erau puțin agitați, iar această constrângere îl făcea pe Ioan, cel mai tânăr dintre cei doisprezece, deosebit de nervos. El îl dusesese pe Iisus la bazin gândindu-se că la vederea bolnavilor adunați ar face un așa apel la compasiunea Maestrului, încât ar fi fost împins să înfăptuiască o vindecare miraculoasă, și astfel tot Ierusalimul ar fi fost stupefiat și determinat să creadă în evanghelia împărăției. Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, privește-i pe toți acești oameni care suferă; oare nu putem face nimic pentru ei?” Iisus răspunse: „Ioane, de ce mă supui ispitei de a mă îndepărta de drumul pe care l-am ales? De ce stărui în dorința de a înlocui proclamarea evangheliei adevărului etern cu înfăptuirea de minuni și cu vindecarea bolnavilor? Fiule, nu mi-e îngăduit să fac ceea ce dorești, dar adună-i pe acești bolnavi și

pe acești năpăstuiți pentru ca eu să le adresez câteva cuvinte de încurajare și de consolare veșnică.”

147:3.3 (1649.3) Adresându-se celor ce erau adunați, Iisus zise: „Mulți dintre voi sunt aici, bolnavi și năpăstuiți, pentru că ați trăit ani lungi pe căi greșite. Unii suferă de accidente ale timpului, alții ca urmare a greșelilor strămoșilor lor, în vreme ce unii dintre voi se zbat sub greutatea care provine din condițiile imperfecte ale existenței voastre temporare. Însă Tatăl meu lucrează, și eu aș vrea, de asemenea, să lucrez la îmbunătățirea condiției voastre pământești, și mai ales să asigur statutul vostru etern. Nici unul dintre noi nu poate contribui foarte mult la aplanarea dificultăților vieții, decât dacă descoperim că Tatăl care este în ceruri vrea astfel. La urma urmei, noi suntem cu toții îndatorați să facem voia Celui Veșnic. Dacă puteți fi toți vindecați de durerile voastre fizice, voi vă minunați cu certitudine, dar este și mai important ca voi să fiți curățiți de orice boală spirituală și să vă pomeniți vindecați de toate infirmitățile morale. Toți sunteți copiii lui Dumnezeu; voi sunteți fiii Tatălui celest. Legăturile timpului pot să pară că vă fac să suferiți, dar Dumnezeu veșniciei vă iubește. Când va veni momentul judecății, să nu vă temeți; veți găsi toți, nu numai justiția, dar și o mare îndurare. În adevăr, în adevăr, vă zic: „Oricine aude evanghelia împărăției, și crede în această învățătură a filiației cu Dumnezeu, posedă viața veșnică. Acești credincioși trec deja de la judecată și de la moarte la lumină și la viață. Și va veni ceasul în care chiar și cei care sunt în mormânt vor auzi vocea învierii.”

147:3.4 (1649.4) Mulți dintre aceia care l-au auzit au crezut în evanghelia împărăției. Unii dintre cei năpăstuiți au fost atât de mult inspirați și din punct de vedere spiritual reînsuflețiți încât au mers de colo colo proclamând că ei fuseseră deopotrivă de vindecați de suferințele lor fizice.

147:3.5 (1649.5) Un om care fusese deprimat vreme de ani lungi și grav afectat de tulburări mentale s-a bucurat de cuvintele lui Iisus. El s-a ridicat din pat și s-a înapoiat acasă la el, deși aceasta a fost o zi de sabat. În cursul acestor ani, acest om așteptase să fie ajutat de *cineva*. El era atât de mult victima sentimentului proprii lui neputințe încât nu a avut nici măcar o dată ideea de a se ajuta el însuși; or, acesta era singurul lucru pe care îl avea de făcut pentru a se însănătoșească - să se dea jos din pat și să umble.

147:3.6 (1650.1) Iisus i-a zis atunci lui Ioan: „Să plecăm de aici înainte ca liderii preoților și scribii să ne surprindă și să se simtă ofensați de faptul că noi am adresat cuvinte de viață celor năpăstuiți. Și s-au întors la templu ca să se alăture tovarășilor lor, și curând au plecat toți ca să își petreacă noaptea în Bethania. Ioan nu a povestit niciodată celorlalți apostoli vizita pe care o făcuse cu Iisus, în acea după-amiază de sâmbătă, la bazinul din Betsaida.

4. Regula viețuirii

147:4.1 (1650.2) În seara aceleiași zile de sabat, în Bethania, în timp ce Iisus, cei doisprezece și un grup de credincioși se reuniseră în jurul

focului în grădina lui Lazăr, Nataniel i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, deși ne-ai învățat versiunea pozitivă a vechii reguli de viață, instruindu-ne să facem altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă, eu nu văd foarte bine cum putem totdeauna să ascultăm la o astfel de poruncă. Permite-mi să ilustrez întrebarea mea citând exemplul unui om desfrânat care privește, cu intenții perverse, pe viitoarea sa consoartă cu care are intenția de a se asocia în păcatul lui. Cum putem noi propovădui că acest om rău intenționat ar trebui să facă celorlalți ceea ce lui însuși ar vrea să i se facă?”

147:4.2 (1650.3) Când Iisus auzi întrebarea lui Nataniel, s-a ridicat numaidecât, l-a arătat pe apostol cu degetul și zise: „Nataniel, Nataniel! Ce fel de gânduri nutrești tu în inima ta? N-auziți voi adevărul ca oameni de înțelepciune și de înțelegere spirituală? Când v-am povățuit să faceți altuia ceea ce v-ar place să vi se facă și vouă, eu vorbeam unor oameni care au un ideal elevat, iar nu celor care ar fi tentați să deformeze învățătura mea și s-o transforme în dezlegare pentru încurajarea la fapte rele.”

147:4.3 (1650.4) Când Maestrul vorbi astfel, Nataniel se ridică și zise: „Maestre, nu trebuie să se creadă că aprob o astfel de interpretare a învățăturii tale. Eu am pus această întrebare pentru că am presupus că mulți oameni de soiul acesta ar putea judeca greșit recomandările tale, și sper că îți vei completa instrucțiunile privitoare la chestiunea aceasta.” După ce Nataniel s-a așezat, Iisus a continuat: „Eu știu bine, Nataniel, că mintea ta nu aprobă nici o idee rea de felul acesta, dar sunt dezamăgit să văd că nu reușiți să dați o interpretare pur

spirituală învățăturilor mele curențe, instrucțiunilor pe care trebuie să vi le dau în limbaj omenesc și în maniera în care trebuie să vorbească oamenii. Lasă-mă acum să vă învăț diversele nivele de semnificație atașate interpretării acestei reguli de viațuire, acestei recomandări 'de a face altora ceea ce am vrea să ni se facă nouă':

147:4.4 (1650.5) ”1. *Nivelul carnal*. Această interpretare pur egoistă și lascivă este bine exemplificată în presupunerea întrebării tale.

147:4.5 (1650.6) ”2. *Nivelul sentimental*. Acest plan se situează imediat deasupra celui al cărnii; aceasta implică însuflețirea prin compătimire și milă a interpretării voastre a acestei reguli de viață.

147:4.6 (1650.7) ”3. *Nivelul mental*. Acum intră în joc rațiunea minții și inteligența experienței. Buna judecată dictează ca o asemenea regulă de viață ar trebui să fie interpretată în armonie cu cel mai înalt idealism concretizat în noblețea unui profund respect de sine.

147:4.7 (1651.1) ”4. *Nivelul iubirii fraterne*. Încă și mai sus, se descoperă nivelul devotamentului dezinteresat pentru bunăstarea semenilor tăi. Acest plan superior al serviciului social sincer izvorăște din conștiința paternității lui Dumnezeu și din recunoașterea corolară a frăției oamenilor. Se descoperă acolo o interpretare nouă și mult mai frumoasă a acestei reguli de viață fundamentale.

147:4.8 (1651.2) ”5. *Nivelul moral*. După aceea, când veți atinge adevărate nivele filozofice de interpretare, când veți desluși realmente și cu claritate ce este *bine* și ce este *rău* în evenimente,

când veți percepe utilitatea eternă a relațiilor umane, voi veți începe să luați în considerare o astfel de problemă de interpretare după cum v-ați închipui că o terță persoană de pe un înalt nivel mental, idealistă, înțeleaptă și imparțială ar considera și ar interpreta un asemenea îndemn aplicat problemelor voastre personale de adaptare la împrejurările vieții.

147:4.9 (1651.3) ”6. *Nivelul spiritual*. În ultimă instanță, noi atingem nivelul clarviziunii spiritului și al interpretării spirituale, cel mai elevat dintre toate. El ne împinge să recunoaștem, în această regulă de viață, porunca divină de a-i trata pe toți oamenii așa cum am concepe noi că i-ar trata Dumnezeu. Acesta este idealul relațiilor omenești și tot aceasta este și atitudinea voastră față de toate aceste probleme când dorința voastră supremă este de a face întotdeauna voia Tatălui. Aș vrea deci ca voi să faceți tuturor oamenilor ceea ce știți că aș face eu pentru ei în împrejurări asemănătoare.”

147:4.10 (1651.4) Nimic din tot ceea ce Iisus spusese până în ziua aceasta nu îi uluise mai tare. Ei au continuat să discute cuvintele Maestrului multă vreme după ce el s-a retras. Lui Nataniel i-a trebuit ceva timp ca să își revină de pe urma presupunerii că Iisus interpretase greșit spiritul întrebării sale; dar ceilalți au fost mai mult decât recunoscători colegului lor filozof de a fi avut curajul de a pune o întrebare care să îndemne la cugetare.

5. Vizita la Simon Fariseul

147:5.1 (1651.5) Cu toate că Simon nu a fost un membru al sinedriului iudeu, el era un fariseu influent în Ierusalim. Simon nu credea cu toată inima în evanghelie. Cu riscul de a fi criticat cu severitate, el a îndrăznit să îl invite la el acasă pe Iisus și pe asociații lui personali, Petru, Iacob și Ioan, la un banchet. Simon îl observase pe Maestru de mai multă vreme; el fusese foarte impresionat de învățăturile sale, și încă mai mult de personalitatea sa.

147:5.2 (1651.6) Bogătașii farisei practica datul de pomeni și nu ocoleau publicitatea privitoare la filantropia lor. Ei chiar și anunțau uneori, cu sunet de trompete, caritatea pe care erau gata să o facă vreunui cerșetor. Când acești farisei ofereau un banchet unor oaspeți distinși, ei aveau obiceiul de a lăsa porțile casei deschise, astfel încât până și cerșetorii de pe drumuri puteau să intre; acești cerșetori stăteau de-a lungul pereților sălii, în spatele divanelor celor care se ospătau, pentru a se afla la loc bun ca să prindă bucățile de hrană care puteau să le fie aruncate de participanții la banchet.

147:5.3 (1651.7) Cu această ocazie specială, în casa lui Simon, și printre oamenii care veneau de pe drum, se găsea și o femeie de proastă reputație care începuse recent să creadă în vestea cea bună a evangheliei împărăției. Ea era bine cunoscută în tot Ierusalimul ca fosta stăpână a unei case de toleranță, zisă de mare clasă, alăturată marii curți a templului gentililor. La acceptarea învățăturii lui Iisus, ea închisese casa în care își exercita meseria ei josnică, îndemnând

majoritatea angajatelor ei să accepte evanghelia și să își schimbe modul de viață. În ciuda acestor lucruri, ea era foarte disprețuită de farisei și obligată să își poarte părul despletit - semnul distinctiv al prostituției. Această femeie fără de nume adusese un flacon mare conținând loțiune de uns parfumată. Pe când stătea în spatele lui Iisus, care era lungit și își lua masa, ea începu să îi ungă picioarele, udându-le totodată cu lacrimile ei de recunoștință și ștergându-le cu părul ei. Când a terminat ungerea, ea a continuat să plângă și i-a îmbrățișat picioarele.

147:5.4 (1652.1) Văzând toate acestea, Simon și-a zis în sine sa: „Dacă omul acesta ar fi un profet, ar lua seama la cine îl atinge și despre ce soi de femeie este vorba, o păcătoasă notorie.” Știind ceea ce se petrecea în mintea lui Simon, Iisus luă cuvântul și zise: „Simone, aș avea ceva să îți spun.” Răspunse Simon: „Maestre, spune-mi.” Atunci, Iisus răspunse: „Un cămătar bogat avea doi debitori. Unul îi datora cinci sute de dinari, celălalt cincizeci. Nici unul dintre ei neavând de unde să î-i plătească, el i-a scutit de datorie pe amândoi. După părerea ta, Simone, care dintre cei doi îl va iubi cel mai mult?” Simon a răspuns: „Presupun că acela căruia i-a iertat cel mai mult. Ai judecat bine.” Apoi, arătând femeia cu degetul, a continuat: „Simone, uită-te bine la femeia asta. Eu am intrat în casa ta ca invitat, și, totuși, tu nu mi-ai dat apă pentru picioare. Această femeie recunoscătoare mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Tu nu mi-ai dat nici un sărut de întâmpinare prietenească, dar femeia asta, din clipa când a intrat nu a conținut să îmi îmbrățișeze picioarele. Tu ai neglijat să îmi ungi cu ulei capul, dar ea

mi-a uns picioarele cu loțiuni scumpe. Ce înseamnă toate astea? Și numai pentru că multele ei păcate i-au fost iertate, ceea ce a făcut-o să iubească mai mult. Dar cei care n-au primit decât puțină iertare nu iubesc uneori decât puțin.” Apoi Iisus s-a reîntors către femeie, a luat-o de mână, a ridicat-o și i-a spus: „În adevăr, tu te-ai căit pentru păcatele tale, și îți sunt iertate. Nu te lăsa descurajată de atitudinea nesocotită și neprietenoasă a semenilor tăi; mergi pe drumul tău în bucuria și în libertatea împărăției cerurilor.”

147:5.5 (1652.2) La auzul acestor cuvinte, Simon și comesenii săi au fost și mai uluiți și au început să șușotească între ei: „Cine este acest om care îndrăznește până și să ierte păcatele?” Auzindu-i murmurând astfel, Iisus s-a întors către femeie, ca să o trimită de acolo: „Femeie, mergi în pace, credința ta te-a salvat.”

147:5.6 (1652.3) Când Iisus s-a ridicat odată cu prietenii lui pentru a-și lua rămas bun, s-a întors către Simon și a zis: „Îți cunosc inima, Simone. Știu cât ești de sfâșiat între credință și îndoială, cât ești de măcinat de frică și tulburat de orgoliu, dar eu mă rog pentru tine, pentru ca tu să te abandonezi luminii și ca, în situația ta, să suferi puternicele transformări ale minții și ale spiritului comparabile cu prodigioasele schimbări pe care evangheliile regatului le-a operat deja în inima comeseanului care nu era nici invitat, nici binevenit. Vă declar tuturor că Tatăl a deschis porțile împărăției celeste tuturor celor care au destulă credință ca să intre acolo. Nici un om și nici o grupare de oameni nu poate închide porțile acestea, nici chiar sufletului cel mai umil sau celui mai mare păcătos de pe Pământ,

dacă ei doresc sincer să intre acolo. Apoi Iisus, Petru, Iacob și Ioan și-au luat rămas bun de la gazda lor și s-au dus ca să se alăture celorlalți apostoli din tabără, în grădina Ghetsemani.

147:5.7 (1653.1) În aceeași seară, Iisus le-a ținut apostolilor memorabilul discurs despre valoarea relativă a statutului pe lângă Dumnezeu și despre progresul etern al Paradisului. Iisus a zis: „Copiii mei, dacă există o adevărată legătură între copil și Tată, copilul în mod sigur va progresa continuu către idealurile Tatălui. Este adevărat că se poate ca progresele copilului să fie lente la început, însă ele nu sunt mai puțin sigure. Lucrul important nu este atât rapiditatea progreselor voastre cât certitudinea lor. Înfăptuirile voastre actuale sunt mai puțin importante decât faptul că *direcția* progresului vostru este îndreptată către Dumnezeu. Ceea ce deveniți, zi după zi, are infinit mai multă importanță decât ceea ce sunteți voi astăzi.

147:5.8 (1653.2) ”Această femeie convertită, pe care unii dintre voi au văzut-o astăzi la Simon, trăiește actualmente pe un nivel foarte inferior celui al lui Simon și al asociaților lui bine intenționați. Acești farisei însă sunt preocupați de falsul progres al iluziei de a trece de cercurile amăgitoare prin practica slujbelor ceremoniale lipsite de sens, pe câtă vreme această femeie a plecat cu hotărâre pe drumul lung și frământat al căutării lui Dumnezeu; cărarea ei către cer nu este blocată nici de orgoliul spiritual nici de satisfacția morală. Omeneste vorbind, această femeie este mult mai îndepărtată de Dumnezeu decât Simon, dar sufletul ei face o mișcare progresivă; ea este în drum către un țel etern. Această femeie poartă în ea extraordinare posibilități spirituale pentru viitor. Se poate ca unii

dintre voi să nu se găsească pe nivele realmente elevate ale sufletului și ale spiritului, dar faceți progrese zilnice către Dumnezeu pe calea vie pe care a deschis-o credința voastră. Există în fiecare dintre voi prodigioase posibilități de viitor. Mai bine să ai o credință restrânsă, dar vie și tot mai sporită, decât de a posedă un puternic intelect cu rezervele sale muritoare de înțelepciune temporală și de necredință spirituală.”

147:5.9 (1653.3) Iisus i-a avertizat serios pe apostolii săi contra nebuniei copilului lui Dumnezeu care abuzează de dragostea Tatălui. El a declarat că Tatăl celest nu este un părinte neglijent, prea liber sau nesocotit de îngăduitor, întotdeauna pregătit să scuze păcatul și să ierte nepăsarea. El le-a recomandat auditorilor săi să nu aplice greșit ilustrarea sa cu tatăl și fiul, astfel încât să facă ca Dumnezeu să pară asemănător cu anumiți părinți prea îngăduitori și lipsiți de înțelepciune care conspiră, cu prostia pământească la desăvârșirea ruinei morale a progeniturii lor nechibzuite, contribuie astfel cu certitudine și de-a dreptul la demoralizarea timpurie a propriilor lor copii și la prefacerea lor în delicvenți. Iisus zise: „Tatăl meu nu scuza cu îngăduință practicile copiilor săi atunci când ele sunt autodistructive, ducând la distrugerea automată a oricărei creșteri morale și la ruina oricărui progres spiritual.” Aceste practici păcătoase sunt o mârșăvie în ochii lui Dumnezeu.

147:5.10 (1653.4) Iisus a asistat la multe alte reuniuni și banchete semiprivat cu cei mari și cu cei umili, cu bogații și cu săracii Ierusalimului, înainte de a pleca în cele din urmă împreună cu

apostolii săi la Capernaum. Și mulți, în adevăr, au început să creadă în evanghelia împărăției și au fost apoi botezați de Abner și de asociații lui rămași în urmă pentru a susține interesele regatului în Ierusalim și prin împrejurimi.

6. Întoarcerea la Capernaum

147:6.1 (1653.5) În cursul ultimei săptămâni din aprilie, Iisus și cei doisprezece și-au părăsit cartierul general din Bethania de lângă Ierusalim, începându-și călătoria de întoarcere la Capernaum pe ruta Ierihonului și a Iordanului.

147:6.2 (1654.1) Principalii preoți și lideri religioși au ținut numeroase reuniuni secrete pentru a decide soarta lui Iisus. Erau cu toții de acord asupra unui punct, acela că trebuia făcut ceva pentru a pune capăt activității sale de propagare a învățăturii, dar nu se puteau înțelege asupra metodei de folosit. Și ei speraseră că autoritățile divine vor dispune de Iisus tot așa cum Irod pusese capăt carierei lui Ioan, dar au constatat că Iisus își dirija în așa fel activitățile încât funcționarii romani nu erau foarte alarmați de predicile sale. În consecință, la o reuniune ținută în ajunul plecării lui Iisus la Capernaum, ei s-au decis că trebuiau să îl prindă sub acuzarea unei infracțiuni religioase și să îl supună judecății Sinedriului. O comisie de șase spioni secreți a fost, prin urmare, numită să îl supravegheze pe Iisus și să îi observe cuvintele și faptele. Când această comisie ar fi acumulat suficiente dovezi de blasfemie și de încălcare a legii, ea

trebuia să vină în Ierusalim cu raportul ei. Acești șase iudei au ajuns din urmă, în Ierihon, grupul apostolic care număra vreo treizeci de membri. Sub pretextul că doreau să devină ucenici, ei s-au alăturat familiei celor fideli lui Iisus și au rămas cu grupul până la începerea celui de-al doilea turneu de predicare în Galileea. După aceea, trei dintre ei s-au reîntors la Ierusalim pentru a prezenta raportul lor liderilor preoților și Sinedriului.

147:6.3 (1654.2) Petru a predicat mulțimilor adunate la vadul Iordanului, și, în dimineața zilei următoare, grupul a urcat pe fluviu către Amatus. Apostolii voiau să se ducă direct la Capernaum, dar s-a strâns în jurul vadului o mulțime atât de numeroasă, încât ei au rămas acolo vreme de trei zile ca să predice, să propovăduiască și să boteze. Ei nu s-au pornit către casele lor decât pe întâi mai, dis-de-dimineată. Era o zi de sabbat. Iscoadele din Ierusalim erau acum sigure că puteau formula prima lor acuzație împotriva lui Iisus - aceea de a fi încălcat sabbatul - căci el își permitea să își înceapă călătoria în ziua de sabbat. Dar aveau să fie dezamăgiți, căci, tocmai înainte de plecare, Iisus l-a chemat pe Andrei la el și i-a dat, de față cu toți, niște instrucțiuni pentru a-și limita traseul la o mie de pași, ceea ce reprezenta distanța legală maximă pentru o deplasare în ziua de sabbat.

147:6.4 (1654.3) Totuși, iscoadele nu au avut mult timp de așteptat ca să prindă prilejul de a-l acuza pe Iisus și pe tovarășii săi de violarea sabbatului. În vreme ce grupul pășea de-a lungul drumului îngust, se afla de ambele părți, la îndemână, grâul unduitor care dădea în copt,

și unii dintre apostoli, cărora le era foame, au cules grăunțe coapte și le-au mâncat. Era ceva obișnuit pentru călători să ciugulească din spicele de grâu în trecerea lor de-a lungul drumului, și nu aveau de ce să se gândească că făcând astfel ar face vreo faptă rea. Dar iscoadele s-au agățat de aceasta ca de un pretext pentru a-l ataca pe Iisus.

Când l-au văzut pe Andrei sfărâmând spicul de grâu în mână, s-au apropiat de el zicându-i: „Oare tu nu știi că este nepermis să culegi și să sfărâmi grâul în ziua de sabbat?” Andrei răspunse: „Dar ne este foame și nu sfărâmăm decât atâta cât cer nevoile noastre. De când este un păcat să mănânci grâu în ziua de sabbat?” Dar fariseii i-au întors răspunsul: „Nu este nimic rău în a mânca, dar tu încalci legea culegând grâul și sfărâmând spicele în mâinile tale; de bună seamă că Maestrul tău nu ar aproba asemenea fapte.” Atunci, Andrei zise: „Dar dacă nu este greșit să mănânci boabe de grâu, sfărâmarea lor între mâini nu prea pare a cere mai multă muncă decât mestecarea lor, care este permisă. De ce atunci vă țineți de astfel de fleacuri?”

Când Andrei i-a luat de cârcotași, aceștia au fost indignați și au dat năvală la Iisus care mergea în urmă discutând cu Matei; au protestat zicându-i: „Privește-i, Maestre, pe apostolii tăi cum fac ceea ce este oprit de lege în ziua de sabbat; ei culeg, sfărâmă și mănâncă grâu. Suntem siguri că ai să le poruncești să înceteze.” Iisus le răspunse acuzatorilor: „Voi aveți, în adevăr, mult zel pentru lege, și bine faceți că vă aduceți aminte de ziua de sabbat, ca s-o țineți sfântă. Dar nu ați citit oare niciodată în Scripturi că într-o zi când lui David îi era foame, el a intrat în casa lui Dumnezeu cu tovarășii săi și a mâncat pâine, lucru care nu era permis nimănui, decât preoților? Și David a dat din această pâine și celor ce erau cu el. Și nu ați citit voi în legea

noastră că avem dreptul să facem multe lucruri necesare în ziua de sabbat? Și oare nu am să vă văd eu, înainte de sfârșitul zilei, mâncând ceea ce ați adus cu voi pentru nevoile de astăzi? Dar prieteni buni, este întemeiat zelul vostru pentru ziua de sabbat, dar mai bine ați face să vegheați la sănătatea și la bunăstarea semenilor voștri. Vă declar că sabbatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabbat. Dacă sunteți aici cu noi pentru a supraveghea cuvintele mele, atunci voi proclama fățiș că Fiul Omului este stăpân chiar și al sabbatului.”

147:6.5 (1655.1) Fariseii au fost uluiți și încurcați de cuvintele lui de discernământ și de înțelepciune. Restul zilei au stat locului și nu au mai îndrăznit să pună întrebări.

147:6.6 (1655.2) Antagonismul lui Iisus față de tradițiile iudaice și față de riturile servile era întotdeauna *pozitiv*; el se traducea prin fapte și prin afirmații. Maestrul își petrecea puțin timp în critici negative. El propovăduia că aceia care îl cunoșteau pe Dumnezeu puteau să se bucure de libertatea de a trăi fără a se amăgi pe ei înșiși prin îngăduința de a păcătui. Iisus le-a zis apostolilor: „Prieteni mei, dacă sunteți iluminați de adevăr și dacă știți realmente ceea ce faceți, sunteți binecuvântați; dar, dacă nu cunoașteți calea divină, atunci, voi sunteți nefericiți și încălcați deja legea.”

7. Înapoi în Capernaum

147:7.1 (1655.3) Către amiază, luni 3 mai, Iisus și cei doisprezece au sosit, pe lac, la Betsaida, venind din Taricheea. Ei călătoriseră cu barca pentru a scăpa de cei care îi însoțeau; dar, din ziua următoare, aceștia, inclusiv iscoadele oficiale de la Ierusalim, se alăturaseră din nou lui Iisus.

147:7.2 (1655.4) Marți seara, în timp ce Iisus conducea una dintre cuvântările sale obișnuite, făcute din întrebări și răspunsuri, șeful celor șase iscoade îi zise: „Eu vorbeam astăzi cu unul dintre discipolii lui Ioan, prezent aici, pentru a asista la învățătura ta, și noi nu am reușit să înțelegem de ce de ce nu poruncești niciodată discipolilor tăi să postească și să se roage așa cum postim noi ceilalți farisei, și după cum le-a recomandat Ioan discipolilor săi.” Iisus s-a referit la o afirmație a lui Ioan și i-a răspuns celui ce-l întreba: „Oare băieții de onoare postesc în timp ce mirele este cu ei? Cât timp soțul este cu ei, le este greu să postească. Dar vine timpul când mirele va fi luat de acolo, și atunci fără îndoială că băieții de onoare vor posti și se vor ruga. Rugăciunea le este firească copiilor luminii, dar postul nu face parte din evanghelia împărăției cerurilor. Vă reamintesc că un bun croitor nu coase niciodată o bucată de postav nouă și nebăgată la apă peste o haină veche, de teamă ca nu cumva atunci când bucata va fi udată, să nu intre la apă și să nu se destrame și mai rău. Oamenii nu pun vin nou în burduri de piele vechi, de teamă ca nu cumva vinul nou să spargă burdufurile și să se piardă și vinul și burdufurile. Înțeleptul pune vinul nou în burduri noi. Discipolii mei dau deci dovadă de înțelepciune prin neîncorporarea prea multor tradiții străvechi în noua învățătură a evangheliei împărăției. Voi, care v-ați

pierdut învățătorul, puteți pe drept cuvânt să postiți pentru o vreme. Se poate ca postul să fie și el o parte potrivită a legii lui Moise, dar, în împărăția ce vine, fiii lui Dumnezeu vor avea experiența descătușării de frică și a cunoașterii bucuriei în spiritul divin.” La auzul acestor cuvinte, discipolii lui Ioan au fost întăriți pe câtă vreme fariseii au fost și mai deconcertați.

147:7.3 (1656.1) Maestrul i-a pus apoi pe ascultătorii lui în gardă contra noțiunii că toate străvechile învățături trebuiau să fie în întregime înlocuite de noile doctrine. Iisus a zis: „Ceea ce este vechi, dar *adevărat*, trebuie să rămână. Tot așa, ceea ce este nou, dar fals, trebuie să fie respins. Aveți credința și curajul de a accepta ceea ce este nou și adevărat. Aduceți-vă aminte că este scris: 'Nu abandona un vechi prieten, căci cel nou nici nu se compară cu el. Un prieten nou este ca un vin nou; dacă se învechește, îl vei bea cu bucurie.'”

8. Sărbătoarea bunătații spirituale

147:8.1 (1656.2) În noaptea aceea, la mult timp după ce auditorii obișnuiți s-au retras, Iisus a continuat să propovăduiască apostolilor. El a început această instruire specială citându-l pe profetul Isaia:

147:8.2 (1656.3) ”De ce ați postit? Care-i motivul pentru care vă chinuiți sufletul, în vreme ce stăruiți să vă găsiți plăcerea în asuprirea semenilor voștri și să vă desfătați în nedreptate? Iată, postiți, de

dragul încordării și al luptei, și ca să loviți cu pumnul cu răutate. Dar nu postind în felul acesta vă veți face vocile auzite în cer.

147:8.3 (1656.4) ”Oare acela-i postul care l-am ales - o zi pentru ca omul să-și chinuiesc sufletul? Trebuie oare ca el să-și plece capul ca o trestie, să vă târâți în genunchi, înveliți în pânză de sac și cu cenușă în cap? Veți îndrăzni voi să numiți aceasta o zi de post acceptabilă în ochii Domnului? Postul pe care l-aș alege oare nu-i acesta: ruperea lanțurilor inechității, desfacerea nodurilor grelelor poveri, slobozirea celor asupriți și sfărâmarea tuturor jugurilor? Nu va consta el în a-mi împărți pâinea cu cel înfometat și în a-i duce în casa mea pe cei săraci care rătăcesc fără cămin? Și, când voi vedea oameni goi, eu îi voi îmbrăca.

147:8.4 (1656.5) ”Apoi, lumina ta va țâșni ca și aurora și sănătatea va înflori repede. Dreptatea te va preceda și gloria Domnului va fi ariergarda ta. Apoi, tu îl vei chema pe Domnul, și el îți va răspunde. Tu vei striga și el va zice: Iată-mă. El va face toate astea dacă te vei abține de la asuprire, de la condamnare și de la manifestarea vanității. Tatăl dorește mai degrabă ca tu să împarți cu dărnicie inima ta celor înfomețați și îngrijirile tale sufletelor îndurerate; apoi, lumina ta va străluci în întuneric, și întunecimea ta va semăna cu soarele de amiază. Apoi, Domnul te va călăuzi continuu, satisfăcându-ți sufletul și reînnoindu-ți vigoarea. Vei deveni asemeni unei grădini udate, cu un izvor ale cărui ape nu seacă. Cei care fac aceste lucruri vor restabili gloriile ruinate; ei vor ridica numeroase generații; se vor numi reconstruitori de ziduri dărâmate, renovatori de drumuri sigure pe care să se circule.”

147:8.5 (1656.6) După aceea, până târziu în noapte, Iisus le-a expus apostolilor săi că doar credința lor era ceea ce le asigura siguranța în regatul prezentului și al viitorului, iar nu cazna sufletului sau postul corpului. El i-a încurajat pe apostoli să trăiască cel puțin la înălțimea ideilor profetului de odinioară; și-a exprimat speranța că ei vor înainta foarte departe, chiar și dincolo de ideile lui Isaia și ale vechilor profeți. Ultimele sale cuvinte, în noaptea aceea, au fost următoarele: „Creșteți în grație prin credința vie care pricepe faptul că voi sunteți fiii și care recunoaște, în același timp, pe fiecare om ca pe un frate.”

147:8.6 (1656.7) Trecuse de ora două dimineața când Iisus a terminat de vorbit și fiecare s-a dus la locul său de culcare.